

De deur

Met mijn schouder geef ik een harde beuk tegen de dienstdeur, die met een vlijmscherp, krakend geluid openvliegt. De kille februariwind snijdt direct door mijn zwarte koksbus en het contrast met de verstikkende warmte in de bedrijvige keuken had niet groter kunnen zijn.

Ik vind die achterplaats altijd zo *creepy*; donker, uitgestorven en precies zoals in van die angstaanjagende films. Dapper onderdruk ik een huivering en verman mezelf. Net op het moment dat ik buk om de loodzware, blauwe vuilniszak op te pakken en naar de container te brengen, voel ik een zware hand op mijn rechterschouder.

‘Laat mij dat maar doen,’ broemt een lage stem.

Verschrikt schiet ik overeind.

Achter me staat de donkere, enorm gespierde James, de chef-kok die vanavond achter de pitten stond. Inmiddels heeft hij zijn koksmuts af en het zweet glinstert op zijn kale hoofd doordat hij net vol overgave het fornuis stond schoon te schrobben.

Ik krijg de rillingen van de blik in zijn ogen.

Zijn plotselinge behulpzaamheid na een avond vol zwijgzaamheid en getreiter leidt mij niet om de tuin; als ik erop in ga, ben ik er geweest. Dat weet ik zeker.

Dus neger ik zijn aanbod en til met een vastberaden ruk de vuilniszak op. Ik zal die kerels eens laten zien dat ik mijn mannetje wel kan staan.

Vlak voor de deur dichtvalt, geef ik er een volgende beuk tegen, waardoor hij weer krakend openklapt. Ik sleep de zak achter me aan en zet door, ook al heb ik er nauwelijks de energie nog voor.

Maar opgeven is geen optie. Zeker niet nu ik al zover ben gekomen.

Veel mensen weten niet hoe fysiek zwaar het is om in de keuken van een vooraanstaand restaurant te werken. En dat is ook precies de reden dat het mannenvolk daarbinnen geen vrouw in hun team wil hebben.

Als ik de vuilniszak op de grond zet om de container te openen, schrik ik op doordat de keukendeur met een klap achter me dichtvalt. Mijn hart hamert als een op hol geslagen drillboor in mijn borstkas.

Shit!

Dit is niet de eerste keer dat die deur me de stuipen op het lijf jaagt. Ik sta stijf van de spanning doordat ik steeds op mijn hoede ben vanwege het subtiele, maar voor mij duidelijk voelbare getreiter van mijn collega's.

De opmerkingen.

Hun honende blikken als ik me brand.

De bonnetjes die ze verhangen.

Keukengerei dat ineens 'verdwijnt' en even later op miraculeuze wijze gewoon weer op zijn plek ligt.

Het lijkt wel of ze steeds een tandje bij zetten om te kijken hoe ver ze kunnen gaan.

Wanneer ik zal breken en het opgeef, ermee kap.

Met een zwaai probeer ik de vuilniszak in de container te slingeren. Maar dat ding is zo zwaar en ik ben inmiddels zo verzwakt, dat hij tegen de metalen zijkant klappt en openscheurt.

Verdomme, ook dat nog!

Dat is me nog nooit eerder overkomen.

Met mijn handen op mijn heupen sta ik hijgend van de inspanning naar de troep op het asfalt te kijken. De penetrante geur van etensresten vermengd met ander afval bereikt mijn neusvleugels.

Ik knijp mijn vermoeide ogen dicht en probeer mijn kalmte te hervinden om te bedenken wat ik nu het best kan doen.

In de verte blaft een hond en plotseling voel ik dat er iemand in de buurt is. De haartjes in mijn nek gaan rechtovereind staan als een onheilspellend gevoel me bekruipt.

Ik sper mijn ogen open en draai me met een ruk om.

Niets.

Vanonder het zwakke schijnsel van de buitenlamp die boven de container hangt, kijk ik de alles verhullende duisternis in en ineens voelt het alsof ik onder een spotlight sta, duidelijk in het zicht voor alles en iedereen die het vanuit de donkere hoeken van de achterplaats op me heeft gemunt.

Naar binnen, ik moet terug naar binnen.

Want er is hier buiten iets... of iemand. En het belooft niet veel goeds, want alles in me schreeuwt dat ik moet maken dat ik hier wegkom.

Ik zet een stap achteruit en het koude metaal van de container drukt tegen mijn rug. Met een zijwaartse pas stap ik behoedzaam over het afval op de grond en schuif naar de achterdeur van de keuken.

Die dicht is.

Heel erg dicht...

Ik rammel aan de deur, maar er is geen beweging in te krijgen.

Waarom gaat dat rotting niet open? Die deur vormde nooit eerder een probleem. Zitten die kerels hier soms achter?

Wat begint als irritatie verandert in pure angst als ik een blik over mijn schouder werp en zou zweren dat ik iets zie bewegen, rechts achter de container.

Ik zet meer druk en ruk harder aan de deurklink. Maar nog steeds is er geen beweging in te krijgen en het lijkt of ik een hard, bulderend gelach aan de andere kant van de deur hoor.

Paniek slaat zijn klauwen uit en baant zich een weg door mijn keel omhoog als ik naast het gelach nu ook een vreemd schrapend geluid achter me hoor.

Weer een snelle blik over mijn schouder. Vluchtig scan ik de achterplaats, maar dan wordt mijn aandacht getrokken door een ritselend geluid vlakbij me en vanuit mijn ooghoek zie ik aan mijn rechterkant iets bewegen.

Mijn blik verschuift.

Zachtjes schudt de vuilniszak heen en weer.

Dat moet de wind wel zijn, toch?

Doordat ik zo op die vuilniszak ben gefocust, heb ik niet direct in de gaten dat er vanaf de linkerkant langzaam een zwarte gedaante mijn kant op komt. Pas als hij zich op een paar meter afstand van me bevindt, zie ik hem. Een soort Magere Hein, met een grote zwarte kap op zijn hoofd.

Met een kracht die ik niet meer dacht nog in me te hebben, bonzen mijn vuisten op de stalen deur, de histerie inmiddels ver voorbij.

Dit keer als ik over mijn schouder kijk, zie ik hoe de kap door de snijdende wind van de gedaante afglijdt. Ik gil de longen uit mijn lijf als het hoofd van James tevoorschijn komt, verwrongen, bebloed en met een doodse blik in zijn ogen.

‘Doe die deur open, verdomme!’ schreeuw ik wanhopig.

Met een klap word ik naar achteren gelanceerd als van het een op het andere moment de dienstdeur open schiet en ik op mijn kont naast de gescheurde afvalzak terechtkom.

Dan... is ineens alles zwart.

‘Hé! Wat doe je?’ Gefrustreerd kijk ik van het zwarte scherm naar mijn vriendin Annabel, die met grote ogen op het puntje van de bank zit mee te kijken naar dit ijzingwekkende level.

‘Wat?’ Verdwaasd kijkt ze me aan.

Gefrustreerd schuiven mijn duimen hardhandig over de controller. ‘Hij doet niets meer.’ Ik geef een tik op de onderkant van het ding, alsof daarmee ineens het tv-scherm weer tot leven zou kunnen komen. ‘Verdomme, net nu we zover zijn.’

‘Ja, shit man. En *James* is degene onder die kap? De vorige keren stond hij toch altijd gewoon in de keuken als je weer binnenkwam?’

Ja, dat snapte ik dus ook niet. Met een vragend gezicht haal ik mijn schouders naar haar op.

Dan roept ze ineens uit: ‘Tess, die vuilniszak!’ Opgewonden wipt ze op de bank op en neer en wappert met haar handen bij het idee dat we op een nieuwe clou zijn gestuit. ‘Misschien komt het door die gescheurde vuilniszak!’

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Verrek, ja! Dat zou kunnen. Die moet waarschijnlijk helemaal niet *in* die container, hij moet waarschijnlijk kapotgeslagen worden. Dat we daar niet eerder aan hebben gedacht!’

Op het moment dat ik overeind schiet om bij mijn Playstation te kijken waarom dat ding is vastgelopen, komt het scherm flikkerend en met een vreemde zoem weer tot leven.

Ik frons en open mijn mond om iets te zeggen als ineens de schemerlamp uitfloeft en de hele zolder, op het schijnsel van het scherm na, pikdonker is.

‘Shit, mijn vader doet me wat als hij erachter komt dat ik met dit 16+ spel korstsluiting heb veroorzaakt,’ fluister ik.

‘Kortsluiting? De tv doet het toch gewoon!’ sist Annabel me toe terwijl ze naar het scherm gebaart.

Even vlamt de lamp zwakjes op, om vervolgens weer uit te doven. Met wijd opengesperde ogen kijken we elkaar aan.

In het schijnsel van het scherm zie ik Annabel hard slikken als de wind plotseling om het dak giert en de houten balken van de zolder kraken in hun sponningen.

‘Shit, wat is dit?’ fluistert ze. Ze schuift mijn kant op en kijkt angstig naar het dak.

‘Gewoon de wind, joh.’ Maar eerlijk gezegd probeer ik meer mezelf dan haar daarvan te overtuigen.

Dan komt er uit de gang, vanachter de gesloten deur, een vreemd schrapend geluid dat ik nooit eerder heb gehoord.

Tenminste... niet in ons huis.

Mijn blik schiet terug naar de tv en ook daar klinkt nu datzelfde geluid.

Wat de fuck gebeurt hier?

Een dof gebonk klinkt op de zoldertrap.

Langzaam en piepend gaat de zolderdeur open.

Annabel slaakt een bloedstollende gil.

Mijn hart staat stil.

James.